

Клифърд Саймък

Прип. ясновд.

Когато настъпи обичайният час, в който идваше пощальонът, старият Клайд Пакър прекъсна заниманията си с пощенските марки и отиде в банята, за да среше снежнобялата си коса и мустаци. Бе досадно, но нямаше как. По пътя към пощенската кутия щеше да срещне някои от своите любопитни съседи, които обичаха да си пъхат носа навсякъде. Той бе уверен, че зад гърба му приказват всякакви неща по негов адрес, но това никак не го смущаваше. Най-досадна от всички бе вдовицата Фоши, която живееше точно отсреща.

Преди да излезе отвори едно от чекмеджетата на голямото писалище, разположено точно в средата на претрупаната дневна, върху което бяха разхвърляни какви ли не неща и взе малката кутийка на Унук Унук ал Хай, извади от нея няколко листа и ги пъхна в устата си.

Без да бърза да затваря чекмеджето, се наслади на вкуса им. Наподобяваше едновременно вкуса на мента и уиски, но се долавяше и нещо съвсем непознато. Нито един друг човек не бе опитвал подобно нещо и той подозираше, че може да се пристрасти към него, макар че ПугАлНаш не му бе споменавал за такава опасност.

А може би, дори и Пуг да се бе опитал да го предупреди, нямаше да успее. Земният език и особено земната граматика очевидно представляваха голяма трудност за жителя на Унук. В това можеше да се убеди всеки, който направеше опит да разчете забавните му писъмца.

Забеляза, че кутийката е почти напълно празна. Надяваше се, че неговият странен и верен малък кореспондент, който понякога му липсваше, няма да го подведе и този път. Всъщност нямаше причини да очаква такова нещо. Цели дванадесет години ПугАлНаш не го бе подвел нито веднъж. Поредната кутийка пристигаше тъкмо в момента, когато съдържанието на предната бе на изчерпване, придружена от дружеско писъмце, облепено с най-новите пощенски марки на Унук.

Новата кутийка идваше точно когато привършваха последните листа, нито ден по рано, нито ден по-късно. Сякаш ПугАлНаш с помощта на неземния си разум успяваше да предугади кога неговият земен приятел приключва запасите си.

Сериозна личност, рече си Клайд Пакър. Не е хуманоид, естествено, но е сериозна личност.

Още веднъж се опита да си представи как ли изглежда Пуг. Винаги си бе мислил, че е дребен, но естествено нямаше начин да знае дали е малък или голям и каква е формата на тялото му. Унук бе една от планетите, които хората нямаше как да посетят и, както и с много други светове, за общуването с нея се прибягваше до услугите на една

посредническа раса.

Чудеше се какво ли прави Пуг с пурите, които му изпращаше в замяна на малките кутийки с листа. Изяждаше ли ги, пушеше ли ги или просто ги втриваше в косата си? Ако въобще имаше коса?

Поклати глава, излезе от апартамента и затвори вратата. Провери два пъти дали е добре заключена. Никак не му се щеше в негово отсъствие съседите да надничат в жилището, особено вдовицата Фоши.

За негово щастие на площадката нямаше никого. Бързо натисна копчето на асансьора, като се надяваше този път да извади късмет.

Не стана.

На площадката се появи съседът от отсрещния апартамент. Той бе един от тези безцеремонни хора с гръмовит глас, които дружески тупат събеседниците си по гърба без никакъв повод.

– Добро утро, Клайд! – отдалеч изрева щастливо той.

– Добро утро, господин Мортън – отвърна хладно Пакър. Мортън нямаше право да го нарича Клайд. Никой не го наричаше Клайд, освен понякога племенникът му Антъни Кампър. При това той му казваше „вуйчо Клайд“, а по-често просто „вуйчо“. Според Пакър Тони не струваше кой знае колко като човек. Винаги бе погълнат от някакви велики начинания и обичаше да преувеличава, но всъщност нямаше с какво да се похвали. Освен това Тони бе подъл, потаен като котка.

Като мен, помисли си Пакър, точно като мен. Тони не приличаше на повечето от своите съвременници, които прекарваха времето си в празни приказки.

Спомни си с умиление за младите си години. По мое време можех да ги одера всичките и щяха да се усетят едва след като им смъкна кожата, каза си.

– Как върви бизнесът с марките? – извика Мортън, шумно потупвайки Пакър го потупа по гърба.

– Трябва да ви напомня, господин Мортън, че не съм в този бизнес – отрязва го Пакър. – Вярно е, че проявявам интерес към пощенските марки и намирам заниманието с тях за нещо много приятно. Бих могъл да ви препоръчам...

– На аз съвсем не исках да кажа такова нещо – обясни смутеният Мортън. – Нямам предвид, че търгуваш с марки...

– Аз действително го правя, но в определени граници – каза Пакър. – Не се занимавам с това постоянно, а още по-малко го възприемам като бизнес. Има колекционери, които знаят за моите връзки и понякога ме търсят...

– Те това исках да кажа – избуча Мортън, след което още веднъж го потупа по гърба в пристъп на доброжелателност. – Имаш ли необходимите връзки и познанства, всичко ти е наред. Какъвто и да ти е бизнест. Аз например...

Асансьорът пристигна и спаси Пакър. Слезе на партера и се запъти към портиера.

– Добро утро, господин Пакър – каза портиерът и му подаде няколко писма. – За вас пристигна и голям пакет, който ми се вижда доста тежък. Искате ли някой да го отнесе у вас?

– Не, благодаря, надявам се сам да се справя – отвърна Пакър.

Портиерът постави пакета на масата, Пакър го взе и бързо го пусна на пода. Бе голям и навярно тежеше поне 15 кг. Етикетът бе почти изцяло покрит от марки с такава висока стойност, че дъхът на Пакър секна.

Огледа още веднъж етикета и видя, че името и адресът бяха изписани старателно и с очевидни усилия, сякаш земната азбука е била нещо напълно неразбираемо за изпращача. Адресът на подателя пък представляваше странен набор от точки, ченгелчета и чертички, които Пакър не можа да разбере, макар и да му се сториха познати. Марките бяха от Йота Канкри. Подобни марки бе виждал само веднъж през живота си. Опита се да отгатне поне приблизителната им стойност.

Взе писмата под мишница и с другата си ръка повдигна пакета. Бе по-тежък, отколкото бе предполагал и за миг съжали, че не е приел предложението на портиера. Сега обаче не вървеше да се отмята. В края на краищата, каза си, все още не съм чак толкова стар и немощен.

Стигна до асансьор, остави пакета на пода и зачака.

Изад гърба му се разнесе птичи глас. Той потрепери: бе вдовицата Фоши.

– Я, та това е господин Пакър! – рече тя възторжено. – Колко ми е приятно да ви видя!

Той се извърна към нея. Нямаше как да не го направи. Съвсем не вървеше да ѝ обърне гръб.

– Колко сте се натоварили! – каза със съчувствие вдовицата. – Позволете ми да ви помогна!

Без да го пита, издърпа писмата изпод мишницата му.

– Така ще ви е по-леко – рече доволно. – Аз ще ги нося.

Би я удущил, ако можеше, но вместо това се усмихна. Усмивката бе пресилена и малко зловеща, но по-добра не можа да докара.

– Извадих късмет с вас – рече ѝ. – Сам нямаше да се справя.

Тя не долови иронията и продължи да чурулика.

– За обяд ще направя телешки бульон – каза. – Винаги правя повече, отколкото трябва. Имате ли нещо против да ви поканя?

– Невъзможно – извика той разтревожено. – Много съжалявам, но днес съм зает. Трябва да оправя всичко това, нали виждате – кимна към писмата и колета. Бе започнал да ръмжи през мустаци като сърдит морж, но тя не му обърна никакво внимание.

– Колко ли е романтично и вълнуващо да получаваш писма, колетки и пратки от цялата вселена! – тя се въодушевяваше все повече и повече. – От такива далечни и странни места. Някой ден ще трябва да ми обясните как се събират марките.

– Госпожо – отвърна ѝ малко троснато той, – занимавам се с пощенски марки повече от двадесет години и едва сега започвам да разбирам за какво става дума. Не съм толкова самонадеян, че да се опитам да обясня това другиму.

Тя продължи да чурулика.

Дявол да го вземе, няма ли начин да се накара тази проклета жена да млъкне, помисли си той.

Дърта клюкарка, рече си и размърда недоволно мустаци. През следващите три дни щеше да шари из целия блок и да разправя на всички каква странна среща е имала с него и въобще какъв странен стар чудак е самият той. „Получава цели купища писма от извънземни“, щеше да казва. „Че и колетки и сандъци. Не можете ме убеди, че го интересуват само марките. Тук има нещо гнило и съм готова да заложа и последния си долар, че съм права“.

Стигнаха до неговата врата и тя неохотно му върна писмата.

– Сигурен ли сте, че не искате от бульона? – попита го тя. – Това не е обикновен бульон. Много се гордея с него. Правя го по специална рецепта.

– Съжалявам, но наистина не мога.

Отключи вратата и понечи да я отвори. Вдовицата не помръдна от мястото си.

– Съжалявам, че не мога да ви поканя – излъга като джентълмен, – но вътре е малко разхвърляно.

Разхвърляно бе меко казано.

Оказал се в безопасност в дома си, той започна да си проправя път през купищата класьори, кутии, торби и кашони, пръснати из целия апартамент.

Накрая успя да стигне до писалището и остави пакета до него. Разгледа набързо писмата. Едно от тях бе от Дахиб, друго от системата

Лира, трето от Муфрид. Четвъртото бе рекламен проспект от някакъв марсиански концерн.

Пакър се отпусна в масивното тапицирано кресло до бюрото и огледа стаята.

Някой ден трябваше да я разтреби. Не ще и дума, че в нея навярно имаше и много боклуци, които можеше просто да изхвърли. Останалото обаче трябваше да се сортира и постави в надписани кашони, за да може да го изследва както трябва. Нуждаеше се от една инвентаризация, за да разбере какво всъщност притежава и да се опита да установи цената му.

Макар че стойността му едва ли щеше да е чак велика.

Реши, че трябва да се специализира в дадена област. Повечето колекционери постъпваха така. Галактиката бе прекалено голяма, за да я обхванеш цялата. Та нали необходимостта от специализация е била осъзната още преди две хиляди години, когато колекционерите са се занимавали само със земни марки.

В каква област би трябвало да се специализира човек, решил да ограничи интересите си? Може би трябва да събира марки само от една конкретна планета или звездна система? Или пък само марки отвъд дадено разстояние, да кажем, петстотин светлинни години? Или пък само пликове? Една колекция от пликове с пощенски марки и щемпели, разкриващи сложните пътища, които изминава писмото през междузвездно пространство, действително би била интересна.

Именно в това се състоеше проблемът – всичко беше интересно. Човек можеше да изживее три живота и пак да не задоволи страстта си.

От собствен опит знаеше, че за двадесет години човек е в състояние да събере страшно много материали. Самият той бе вложил много труд в заниманието си, изпитвайки удоволствие от него във всеки един момент и вече не без известна гордост можеше да каже, че е нещо като експерт. Понякога бе писал и статии за филателни издания и рядко минаваше седмица без някой авторитет в тази област да се отбие при него за помощ или просто, за да си побъбрят.

Марките доставят на човек голямо удовлетворение, рече си той. Да, господа, наистина голямо удовлетворение.

Самото им събиране, обаче, бе само част от задачата, нещо като отправна точка. Най-важни в действителност бяха контактите, които установяваше човек. Контактите и връзките бяха наложителни, особено що се отнасяше до отдалечените части от галактиката. Ако нямаш контакти, трябва да разчиташ само на жалките услуги на мошениците-посредници, от които получаваш само най-достъпната стока. Бяха нужни

контакти с други колекционери, готови да разменят марки със самотни хора, живеещи на отдалечени места, където има шанс да се появи екзотичен материал – тези хора обикновено бяха готови да го търсят и сетне да го продадат на достъпни цени, с отдалечени ведомства, едва свързващи двата края с жалките средства, отпускани им от местните общини.

В системата Кунскийн живееше човек на име Марш, който срещу изпращаните марки искаше да получава единствено записи с най-новата музика от Земята. А един доблестен свещеник от църковната мисия на пустинната планета Агустрон желаше да му се изпращат празни бутилки и цигарени кутии, които поради някакви неведоми причини бяха много ценени на този опак свят. Сред множеството жители на Земята и извънземните най-важно място заемаше ПугАлНаш.

Пакър опипа с език топчицата листа в устата си, изсмуквайки последните остатъци от възбуждащия аромат.

Човек можеше да направи цяло състояние от тези листа, ако успееше да се сдобие с някоя по-голяма пратка. В малки пакетчета, подобни на дъвката, щяха да се разграбват на Земята като топъл хляб. Пакър се бе опитал да сключи такава сделка с Пуг, но с това само обърка и смути добрия унукианец, който по неведоми причини бе неспособен да си представи каквато и да е търговия, излизаща извън рамките на простата размяна, удовлетворяваща личните потребности на договарящите се страни.

Позвъни се и Пакър отиде да отвори вратата.

Беше Тони Кампър.

– Здравсти, вуйчо Клайд – поздравя весело той.

Пакър неохотно разтвори вратата до край.

– Щом тъй и тъй си дошъл, влизай – отвърна неохотно.

Тони влезе и килна шапката си на тила. След това огледа критично помещението.

– Някой ден ще трябва малко да почистиш това място, вуйчо – рече. – Не знам как можеш да живееш тук.

– Справям се достатъчно добре – уведоми го троснато Пакър. – Някой ден ще взема да поразтребя.

– Надявам се наистина да го направиш – каза Тони.

– Момчето ми – рече не без гордост Пакър, – без преувеличение мога да кажа, че разполагам с една от най-добрите колекции от извънземни марки, с които може да се похвали човек. Някой ден, когато подредя всичките в класьори...

– Никога няма да го направиш, вуйчо. Много бързо се трупат. Не

можеш да им насмогнеш.

Тони подритна пакета до писалището.

– Това е ново, нали?

– Току-що го получих – призна Пакър. – Дори не ми остана време да видя откъде точно е дошло.

– Е, продължавай да се развличаш – каза Тони. – Ще надживееш всички ни.

– Ще ви надживея, я – отвърна сопнато Пакър. – За какво си дошъл?

– А, за нищо конкретно, вуйчо. Просто наминах да те видя и да ти напомня, че обеща да прекараш почивните дни в края на седмицата с нас в Хъдзън. Ан настоя да те подсети. И децата...

– Не съм забравил – излъга Пакър. Обещанието отдавна бе изхвъркнало от съзнанието му.

– Ако искаш, може аз да те взема. Да кажем днес към три следобед?

– Не, Тони, благодаря. По-добре да взема стратотакси. Не мога да тръгна толкова рано. Имам още много работа.

– Обзалагам се, че е така – отвърна Тони и се запъти към вратата. – Няма да забравиш, нали? – предупреди го на излизане.

– Не, разбира се – отсече Пакър.

– Иначе Ан ще ми се сърди. Тя ще приготви любимите ти манджи.

Пакър изръмжа нещо.

– Вечерята е в седем – рече весело Тони.

– Знам, Тони, знам. Ще дойда навреме.

– Довиждане, вуйчо – рече Тони и изчезна.

Млад мошеник, помисли си Пакър. Какво ли е намислил този път? Постоянно готви някаква голяма работа, а после нищо не излиза и едва свързва двата края. С несигурна походка той се върна при писалището. Сигурно се надява да наследи парите ми, когато умра, помисли си той. Малкото парици, които са ми останали. Ще има да взема. Ще ги похарча всичките до последния цент. Все ще ми стигне времето за това.

Седна и взе едно от писмата. Отвори го с джобното си ножче и изсипа съдържанието му върху едно от малкото незаети кътчета на писалището.

Включи настолната лампа, доближи я до себе си, и се наведе да разгледа марките.

Не е зле, помисли си. Една бе от Ро Геминориум XII. Или от Ро Геминориум XVI? Прекрасен образец на съвременната класика. Личеше си, че в направата са вложени добър вкус и въображение. Печатът бе

безупречен, положен върху хартия, изработена с най-голяма техническа прецизност.

Потърси пинсетата си за марки и не я откри. Отвори чекмеджето и напипа остатъци от мише гнездо. След това коленичи до писалището и започна да шари с ръце под него.

Пинсетата я нямаше.

Запъхтян и сърдит, той седна отново в креслото.

Все ги губя, каза си. Това е поне двадесетата пинсета, която не мога да открия. Все се губят някъде, проклетите.

На вратата се позвъни.

– Влизай! – изкрещя разгневеният Пакър.

Малко мишеподобно човече се промъкна през вратата и внимателно я затвори зад себе си. Застана срамежливо пред Пакър, мачкайки притеснено шапката си.

– Вие ли сте господин Пакър, сър?

– Аз съм! – изкрещя Пакър. – Кого очаквахте да откриете тук?

– Господине – започна човечецът, като направи няколко предпазливи стъпки към него, – аз съм Джейсън Пикеринг. Може би сте чувал за мен?

– Пикеринг? – замисли се Пакър. – Пикеринг? Чувал съм за вас, разбира се. Нали вие сте се специализирали по Поларис?

– Точно така – потвърди Пикеринг, примигвайки леко. – За мен е голяма чест, че...

– Съвсем не – рече Пакър, и стисна ръката му. – За мен е чест.

Той се приведе и събори от близкия стол два класъора и три кутии за обувки. Една от тях се отвори и от нея се изсипаха пощенски марки.

– Заповядайте, седнете, господин Пикеринг – рече тържествено Пакър.

Пикеринг, с широко отворени от удивление очи, се намести внимателно в ъгъла на освободения стол.

– Божичко – възкликна той, оглеждайки боклука, изпълнил апартамента. – Много стока сте събрал тук. Вероятно притежавате всичко, което пожелаете.

– Съвсем не – каза Пакър, който отново се намести в креслото си. – Нямам представа какво точно притежавам.

Пикеринг захихика.

– Може би в такъв случай ви очакват някои прекрасни изненади, господине.

– Нищо никога не може да ме изненада – отвърна надменно Пакър.

– Е, на въпроса – каза Пикеринг. – Не искам да злоупотребявам с времето ви. Дали случайно нямате марка Поларис 17 „б“ на плик? Много е рядка, даже и когато не е залепена, а пък въобще не съм чувал някой да я има на плик. Казаха ми да опитам при вас.

– Я да видя – каза Пакър. Отпусна се назад в креслото и започна мислено да прелиства страниците на един каталог. Поларис 17 „б“. Да. Малка марка. Съвсем малка. Яркосиня, с малка морава точица в долния ляв ъгъл. Рисунка с много плетеници.

– Да – отвори очи той. – Май имам една. Струва ми се, че преди няколко години...

Пикеринг, задъхан от вълнение, се наведе към него.

– Искате да кажете, че наистина...

– Сигурен съм, че е някъде тук – Пакър махна с ръка в посока към стаята.

– Ако я намерите, ще ви дам за нея десет хиляди.

– Ако си спомням добре, беше ивица от пет марки каза Пакър. – Изпратена от Поларис VII до Бетелгейц XIII, и беше минала през ... не мога да си спомня откъде.

– Ивица от пет марки!

– Ако си спомням добре, да. Но може и да греша.

– Петдесет хиляди – рече Пикеринг почти с пяна на уста. – Петдесет хиляди, ако ги намерите.

Пакър се прозина.

– За петдесет хиляди, господин Пикеринг, даже няма да си направя труда да ги потърся.

– Сто хиляди.

– Ще си помисля.

– Веднага ли ще ги потърсите? Сигурно имате поне някаква смътна идея къде са сега.

– Господин Пикеринг, бяха ми необходими цели двадесет години, за да събера всичко това, което виждате, а паметта ми вече не е добра. Просто нямам представа откъде да започна.

– Добре, назовете вие цената – пришпори го Пикеринг. – Какво искате за тях?

– Четвърт милион, ако ги открия. Ако наистина успея да ги открия.

– Ще ги потърсите, нали?

– Не съм съвсем сигурен. Някой ден бих могъл да попадна случайно на тях. Все някога ще трябва да разтребя това жилище. Ще имам предвид вашите марки.

Пикеринг рязко се изправи.

– Шегувате се с мен.

– Никога не се шегувам – махна с ръка Пакър.

Пикеринг се отправи към вратата.

Пакър се надигна от креслото.

– Ще ви изпратя – каза.

– Няма нужда. И много ви благодаря.

Пакър отново се отпусна в креслото и видя как гостът му излиза.

Опита се да си спомни къде би могъл да се намира пликът с марки-те от Поларис. Накрая се отказа. Бе ги получил много отдавна.

Направи повторен опит да открие пинсетата, но не успя.

Реши още на следващата сутрин да купи нова, после се сети, че за сутринта имаше ангажимент. Бе обещал да бъде в залива Хъдзън, в лятната вила на Тони.

Как по дяволите успяваше толкова често да си губи пинсетите?

Дълго време остана отпуснат в креслото, в междинно състояние между съня и бодърстването. Мислеше си за някои любопитни неща.

Най-вече за залепващите се пощенски марки. За това как от всички идеи, изнесени от Земята, използването на пощенски марки се бе разпространило най-бързо и в последните два века бе достигнало до най-далечните краища на галактиката.

Вече бе трудно да се запомнят всички планети, използващи пощенски марки, всеки ден се появяваха нови. Човек трябваше да е вечно нащрек, за да не им изгуби дирята.

Някои марки бяха много забавни. Тези от Менкалинен, например, където различните стойности се определяха от различните ухания. На марките не бе изписана стойност от пет цента, пет долара или от сто долара, а имаха различен мирис. Марките за местната поща ухаеха на диви рози, тези за системата миришеха на зрял кашкавал, а от вонята на трети за междувездните служби можеше да припадне човек от четиридесет крачки разстояние.

В сериите от Алгейбан пък използваха цветове отвъд пределите на човешкото възприятие на различните оттенъци. Пакър си спомни и за прословутата серия на пиратите от Леонида, които вместо хартия бяха използвали старателно обработената кожа на своите жертви, имали нещастieto да попаднат в лапите им.

Отпуснат в креслото, той слушаше тиктакането на будилника, затрупан нейде от разпилените вещи. Само неговият звук нарушаваше тишината.

Животът му бе приятен, напълно удовлетворителен живот. Преди двадесет години, когато Майра почина и той продаде своя дял от акциите в търговската компания, бе решил повече да не се занимава с нищо, да отпише живота си като вече изживян. Сега обаче знаеше, че марките означават за него нещо много повече от бизнеса. Те бяха дар Божии, наистина дар Божии.

Отпуснат в креслото, той продължаваше да мисли с любов за марките си, които го бяха измъкнали от дълбокия кладенец на самотата, върнаха го към живота и му помогнаха отново да се почувства млад.

След това заспа.

Събуди го позвъняване. Разтривайки сънените си очи той се отправи с несигурна стъпка към вратата.

Вдовицата Фоши държеше малка тенджерка в ръце. Подаде му я.

– Реших, че ще ви хареса – каза. – Нося ви от бульона, който приготвих днес. Винаги правя в повече. Много е трудно да готвиш за сам човек.

Пакър пое тенджерката.

– Много мило от ваша страна – промърмори.

Тя го погледна загрижено.

– Не ви е добре – рече.

Влезе през вратата, принуждавайки го да отстъпи, и се промъкна непоканена в дома му.

– Не съм болен – възрази й той вяло. – Просто бях заспал и толкоз. Нищо ми няма.

Тя протегна пухкавата си ръка и докосна челото му.

– Имате температура – заяви тя. – Целият горите.

– Нищо ми няма – повтори той. – Тъкмо заспивах, това е всичко.

Тя се обърна и нахълта в дневната, пробивайки си път сред купчините писма. Боже мой, най-сетне успя да се вмъкне. Как да я изгоня? – си мислеше Пакър, гледайки безпомощно.

– Елате и седнете – нареди му тя. – Не вярвам да имате термометър?

Той поклати глава, признал поражението си.

– Никога не съм имал нужда от термометър – каза. Никога не съм боледувал.

Изведнъж тя изпищя, подскочи и се понесе към вратата в странен галоп. Препъна се в купчина кутии, падна, с дращене и пхтене успя да се изправи и избяга мълниеносно.

Пакър хлопна вратата подире й и се вгледа със задоволство в

тенджерката в ръката си. Въпреки цялата суматоха, не бе разлял и капка от бульона.

Защо обаче вдовицата...

Разбра защо – едно мишле тичаше по пода.

Повдигна тържествено ръката, в която държеше тенджерката.

– Благодаря ти, приятелю – каза.

Проби си път до масата в трапезарията и намери място, където да постави тенджерката.

Значи, мишки. На моменти бе подозирал присъствието им – парченца нагризано сирене, забравени в кухнята, шумолене през нощта. Понякога го тревожеше мисълта, че могат да изгризат колекцията му.

Сега реши, че от мишките има и полза.

Погледна часовника си и видя, че е почти пет. Оставаше му около час до идването на таксито, а не бе обядвал. Все още имаше време да хапне малко бульон, докато разгледа материалите от последната пратка.

Отиде до кухнята, взе лъжица и опита бульона. Биваше си го. Тенджерката бе още гореща и той допусна, че може да повреди политурата на масата. Това обаче не го разтревожи.

Сложи пакета на масата и отново разгледа озадачен адреса на подателя. Бе изписан с новата азбука, която бяха започнали да използват преди няколко години в системата Буутс. Подателят бе стеснително същество от системата Лебед, което се радваше да получи отвреме-навреме кашон хубаво шотландско уиски.

Пакър повдигна пакета и си отбеляза, че този път трябва да му изпрати най-малко два кашона.

Отвори кутията и изсипа съдържанието ѝ на масата. Тя се покри с купчина пликове.

Захвърли празната кутия в ъгъла и с удовлетворение седна. Като си хапваше бульона, той бавно започна да разглежда пликовете. Откъдето и да погледнеше човек, бяха великолепни. Някой си бе направил труда да ги сортира и подреди в съответствие с техния произход в малки пакети, прихванати с ластици.

Имаше пликове от Разалхаг, Челеб, Нунки, Каус Бореалис и от много други места.

Един пакет въобще не можа да разпознае. Бе доста дебел и съдържаше двадесет и пет или тридесет плика, всичките облени с едни и същи марки, малки и жълти, на които не можеше да се различат никакви изображения или знаци – малки квадратчета от обикновена жълта хартия, плътна и грапава. Прокара пръст по една от тях и остана с

уещането, че хартията е мека и поддава под натиска му.

Удивен, той извади един плик от пакета и захвърли останалите някъде встрани.

Отиде до писалището, порови трескаво в чекмеджето и след малко се върна с увеличително стъкло в ръка. Постави го над марката и се взря в нея – бе прав. Върху марката наистина нямаше нищо – обикновено късче жълта хартия, плътна и грапава, сякаш направена от множество дребни песъчинки.

Отпи от бульона и започна усърдно да прелиства каталога в главата си. Не откри нищо. Никога преди това не бе виждал или чувал нещо за подобни марки.

Разгледа под лупа и пощенските щемпели. Някои успя да разпознае, други – не. Това бе без значение, тъй като можеше да ги провери по-късно с помощта на необходимите му справочници. Остана с впечатлението, че планетата или планетите, откъдето идваха тези марки, се намират някъде в близост до съзвездието Везни – всички разпознати от него щемпели говореха, че трябва да се търси в тази посока.

Остави лупата на масата и съсредоточи цялото си внимание върху бульона, като внимаваше да не изцапа мустаците си. Те не можеха да бъдат извинение за немарливо хранене.

Точно в този момент изтърва лъжицата. Капки бульон изцапаха брадата му, други паднаха на масата. Но най-голямата част от съдържанието на лъжицата се разля върху плика с жълтата марка.

Извади носна кърпа от джоба си и се опита да го почисти, но безуспешно. Пликът бе попил бульона, а самата марка омазнена. Наруга се за своята несръчност.

Взе плика, от който все още се стичаха капки, озърна се, откри кошчето за боклук и го хвърли в него.

След уикенда в залива Хъдзън Пакър бе доволен да се върне къщи.

Тони бе глупак, хвърли толкова много пари в тази скъпа вила. Шансовете му за успешен бизнес не бяха по-големи от тези на заек и сделките му неизменно се проваляха, макар и да продължаваше да говори за предстоящия голям удар и да не се лишава от скъпата си лятна вила. Може би пък така трябваше да се работи сега, помисли си Пакър. Може би като излъжеш някого, че си голяма работа, шансовете ти да сключиш изгодна сделка наистина ще се увеличат. Все пак Пакър не бе убеден в това.

Спря се във фойето да прибере пощата си с надеждата, че в нея

може да има и пратка от ПугАлНаш. В залисията по пътуването бе забравил да вземе със себе си кутията с листата и през тези три дни ясно осъзна колко разчиташе на тях. Сети се, че му бяха останали съвсем малко и от мисълта, че може и да не получи повече, протрепери разтревожен.

Имаше множество писма, но не и кутия от Пуг.

Трябваше да се сети, че няма да има. Кутиите пристигаха точно в момента, когато старите запаси от листа се изчерпваха. Преди време се бе замислял с какво ли пророческо прозрение Пуг успяваше да съобрази кога точно свършват листата и да разчете времето на изпращането на нови по такъв начин, че да успеят да пристигнат тъкмо когато имаше нужда от тях. Но вече не се замисляше по въпроса. Бе едно от тези невяротни неща, върху които няма смисъл да се умува.

– Радвам се да ви видя отново – посрещна го любезно портиерът. – Приятно ли прекарахте почивните дни, господин Пакър?

– Прилично – промърмори недоволно Пакър и се запъти към асансьора.

Преди да успее да стигне до него, го заговори Елмер Ланг, домоуправителят.

– Господин Пакър – изписука той, – бих искал да поговоря с вас.

– Ами говорете.

– Става дума за мишките, господин Пакър.

– За какви мишки?

– Госпожа Фоши каза, че във вашия апартамент са се завъдили мишки.

Пакър се изправи в цял ръст:

– Тези мишки са ваш проблем, Ланг. Вие се оправяйте с тях.

Ланг започна да кърши ръце.

– Как да се отърва от тях, господин Пакър, след като не си поддържате жилището? Трябва да разкарате боклука оттам.

– Този боклук, за ваше сведение, господине, е може би най-уникалната колекция от марки в цялата галактика. Наистина, все още не е напълно подредена, но няма да позволя да я наричате боклук.

– Бих могъл да изпратя Майлс, чистача, да ви помогне.

– Вижте какво, господине. В състояние е да ми помогне единствено човек, разбиращ от филателия. Вашият чистач случайно да...

– Господин Пакър – започна да го умолява Ланг. – Всичките тези хартии и кашони са развъдник за мишките. Нищо не мога да направя, ако не изхвърля поне част от...

– Да изхвърлите? – избухна Пакър. – Давате ли си сметка, уважаем господине, за какво говорите? Давате ли си сметка, че някъде сред всички тези материали има плик – господине, говоря най-отговорно – плик с марки, за които току-що ми предложиха половин милион долара, ако го открия? И това е само една незначителна част от моята колекция. Искам да ви запitam, Ланг, такива неща на боклука ли се изхвърлят?

– Господин Пакър, но това не може да продължи. Настоявам...

Асансьорът пристигна. Пакър влезе в него и остави след себе си доуправителя да кърши безпомощно ръце.

Мустаците на Пакър бяха настръхнали, когато се обърна към пиколото в асансьора.

– Любопитна гарга – рече.

– Моля, господине?

– За госпожа Фоши ми е думата, човече. Тя е любопитна гарга.

– Допускам – отвърна предпазливо пиколото, – че може би сте съвършено прав.

Пакър се надяваше, че на стълбището няма да срещне никого. Късметът му проработи. Бързо отключи входната врата и влезе в жилището си.

Внезапно застина. Бе чул странно бълбукане.

Вслуша се, без да вярва на ушите си. Обхвана го лека уплаха.

Направи няколко предпазливи стъпки в стаята и забеляза източника на странния звук.

Кошчето за боклук до писалището бе изпълнено с бълбукаща жълта маса. На няколко места тя бе преляла навън и образувала малки локви на пода.

Пакър предпазливо побутна кошчето, готов да побегне.

Не се случи нищо. Жълтата маса продължи да си бълбука.

На вид тя бе по-скоро лепкава, отколкото пенеста. Дори и предизвиканият от нея звук не бе бълбукане, защото когато Пакър се взря в кошчето не забеляза никакви мехурчета.

Доближи се още повече до кошчето и протегна ръка към него. То не се опита да го ухапе. Въобще не му обърна каквото и да е внимание.

Докосна жълтото нещо с пръст. Бе доста твърдо и малко топло. Стори му се, че е живо.

Веднага се сети за залетия с бульон плик, който бе изхвърлил в кошчето. Нямаше как да не съобрази това, тъй като цветът на странното вещество бе досущ като този на марката върху плика.

Заобиколи писалището и остави върху него пощата, която току-що

бе взел от кутията, и се отпусна замислено в масивното кресло.

Така, значи една пощенска марка бе оживяла, това наистина бе странно. Всъщност, не чак толкова, тъй като други пощенски марки притежаваха не по-малко чудати свойства. Идеята за използването на пощенски марки бе патент на Земята, но другата бе еволюирала по странни начини.

А сега ще трябва да изхвърля целия този боклук в кошчето преди да нахълта Ланг, помисли си той с досада.

Отново се замисли върху съвета на Ланг и се ядоса, защото наемът за тази съборетина съвсем не бе малък и той си го плащаше най-редовно, дори авансово, и в това отношение никой не можеше да го упрекне. Освен това живееше тук повече от двадесет години и Ланг бе длъжен да се съобразява с този факт.

Най-сетне се надигна от креслото и отново обиколи писалището. Наведе се и хвана с ръка кошчето за боклук, като внимаваше да не докосне местата, където жълтата материя се бе стекла встрани. Опита се да го повдигне, то не помръдна. Задърпа го с все сили, но кошчето си остана на мястото. Отдалечи се малко и го ритна, но то пак не се помести.

С ядно настръхнали мустаци той се отдръпна и впери сърдит поглед в него. Като че ли му бяха малко другите грижи, та сега и с това кошче трябваше да се занимава. Така или иначе, все някога щеше да разтреби апартамента и да се отърве от мишките, нали трябваше да открие плика от Поларис. Освен това бе затрил нейде пинсетата си и трябваше да я намери, не можеше да си позволи да си губи времето да купува нова.

Но преди всичко трябваше да се отърве от това кошче. Някак си бе успяло да залепне за пода. Може би част от жълтата материя се бе стекла под него и бе засъхнала. Ако имаше щанга или лост, който да пхне под кошчето щеше да успее да го отлепи.

От кошчето жълтото нещо избълбука весело.

Сложи шапката си, излезе, хлопна вратата и заключи.

Навън бе приятен летен ден и той реши да се поразходи малко, за да забрави поне част от проблемите си, но през цялото време кошчето с жълтото тесто не му излезе от главата. Ясно му бе, че няма да може да се заеме с останалите задачи преди да се отърве от него.

Откри железарски магазин, откъдето купи доста голям лост, и се отправи обратно към жилището си. Вярно, че лостът можеше и да издраска паркета, но нямаше начин с негова помощ, смогнеше ли да

промуши края му под кошчето, да не успее да го отлепи.

На входа отново се натъкна на Ланг.

– Господин Пакър – рече му той строго, – накъде сте тръгнали с този лост?

– Купих го, за да изтребя с него мишките.

– Ама, господин Пакър...

– Нали искате да се отървете от мишките? Нали именно това ми казахте?

– Да, разбира се.

– Положението е отчайващо и изисква прилагането на крайни мерки – рече тържествено Пакър.

– Ама това желязо...

– Бъдете спокоен – успокои го Пакър, – ще ги удрям лекичко.

Влезе в асансьора и се отправи към своя етаж. Смущението на Ланг малко му повдигна настроението. Усети се, че е започнал лекичко да си подсвирква.

Докато пхаше ключа в ключалката, иззад вратата се раздаде шумолене, тайнствено и зловещо. Усети как по гърба му полазват мравки.

Боже мой, не е възможно да има чак толкова много мишки у дома!

Стисна лоста още по-здраво, отключи вратата и отвори.

В стаята бушуваше хартиена вихрушка. Той пристъпи вътре и бързо хлопна вратата, за да не се разнесат хартиите навън.

Сигурно съм забравил някой прозорец отворен, помисли си той, макар да знаеше добре, че не бе забравил нищо. А и навън времето бе спокойно, не се усещаше никакъв полъх.

Пък и това, което ставаше в стаята, не можеше да бъде предизвикано от обикновен повей на въздуха.

Облегна се с гръб на вратата и започна да наблюдава внимателно. Стисна още по-здраво лоста, за да може да го използва по-добре като оръжие при необходимост.

Апартаментът бе изпълнен с летящи листове хартия, движещи се във въздуха кашони и снеговалеж от танцуващи пощенски марки. На пода имаше разтворени кашони, в които се спускаха пликове, марки и пратки. Други кашони бяха подредени в стройни редици до стената. Това бе нещо съвършено странно, тъй като преди два часа, когато бе излязъл от жилището си, в него нямаше нищо подредено.

Активността на вихрушката започна да спада. Все по-малко марки и пликове летяха из въздуха. Някои от кашоните се затвориха, сякаш от невидими ръце, след което без каквато и да е помощ полетяха и сами се

наместиха при вече подредените си събрата.

Полтъргайт! – помисли си Пакър ужасено. Мозъкът му трескаво се опита да си припомни всичко, което бе чел или чул по въпроса, за да намери някакво обяснение на събитията.

След това всичко приключи.

Нищо не се носеше из въздуха, кутиите стояха затворени, всичко бе неподвижно. Пакър направи няколко стъпки и застина с увиснала от удивление челюст.

Писалището и масите блестяха излъскани. Завесите бяха чисти. Мокетът изглеждаше като нов. Видя вещи, за чието съществуване вече бе забравил, тъй като отдавна бяха погребани под хартиите – столчета, малки масички и лампи. Всички те блестяха от чистота.

Пакър изпусна лоста на пода и се отправи към писалището.

Един прозорец се отвори, чу се изсвистяване и през него излетя лостът, мина през короната на отсрещното дърво, след което прозорецът се затвори и Пакър му изгуби следите.

Той свали шапката си и я захвърли върху писалището.

Тя незабавно бе повдигната и полетя към гардероба. Вратата му се отвори и шапката внимателно се настани вътре. След това вратата също така внимателно се затвори.

Пакър промърмори нещо през мустак. След това извади носната си кърпа и избърса запотеното си чело.

– Странни работи стават тук – изръмжа той.

Започна да оглежда жилището бавно и предпазливо. Всички кашони бяха подредени по протежение на едната стена в три реда, които достигаха до тавана. До другата стена откри три канцеларски шкафа. Пакър си разтри очите изненадано, бе забравил, че са три; от доста време смяташе, че притежава само два. И останалата част от стаята бе образец на ред и чистота.

Огледа и другите стаи и там положението бе същото.

В кухнята всички тенджери и тигани си бяха на мястото. Чиниите бяха подредени в шкафа. Печката и хладилникът бяха почистени основно, за негова изненада в умивалника нямаше никакви мръсни съдове, а той бе сигурен, че трябваше да има. На кухненската маса бе поставена тенджерката на госпожа Фоши, измита и лъщяща от чистота.

Върна се при писалището, на което нямаше нищо, ако се изключат няколко неща, подредени така, че да привлекат вниманието му.

Десет мъртви мишки.

Осем пинсети за марки.

Пакетът с пликове със странните жълти марки.

Два, не един, а цели два плика с поредици от марките от Поларис 17 „б“. Единият бе с четири, а другият, с пет марки.

Пакър тежко се отпусна в креслото си без да изпуска от поглед нещата върху писалището.

Как, Боже мой, се бе получило това? Какво ставаше?

Погледна бълбукащото кошче за боклук и му се стори, че то му се подсмива.

Разбира се, всичко бе дело на кошчето. Нямаше как да не бъде дело на кошчето, или по-точно, на бълбукащата материя в него. Нищо не се бе променило в дома му, никакъв нов фактор не се бе появил. Единственото ново и различно нещо бе кошчето с жълтото тесто.

Взе пакета с жълтите марки и отвори чекмеджето, за да извади лупата. Там също цареше удивителен ред и ясно се виждаха пет лупи. Избра най-силната.

Преди, когато бе разглеждал марката с по-слаба лупа, му се бе сторило, че повърхността ѝ е образувана от песъчинки. Сега, при по-голямото увеличение, ги видя като малки кълба. Той се наведе над бюрото, погледна внимателно през лупата и разбра, че това са спори.

Сухи и на пръв поглед безжизнени, те все още носеха в себе си живот. Разбра какво се е случило. Бяха оживели от разлетия върху тях бълбон. В кошчето се бе заселила странна колония от извънземни същества.

Прибра увеличителното стъкло в чекмеджето и се изправи. Внимателно улови мъртвите мишки за опашките и ги изхвърли в боклукопровода.

Отиде до библиотеката и установи, че книгите са подредени тематично и хронологично. Откри книги, които бе търсил безуспешно години наред. В дълги редици бяха подредени каталози за марки, наръчници и справочници за галактическите печати, галактически пътеводители, множество речници на странни езици, задължителни за идентифицирането на извънземни марки, както и редица трудове с филателна тематика.

След като приключи с библиотеката, отиде да огледа подредените кашони. Повдигна капака на един от тях. Бе пълен с пликове, с прозрачни класъори, пълни с марки, единични, на блокове и ивици. Алчно започна да се рови в съдържанието на кашона, като удивлението му непрестанно нарастваше.

Всички марки и пликове бяха от системата Туба.

Затвори кашона и понечи да го постави там, откъдето го бе взел. Той обаче не го изчака, повдигна се във въздуха и сам зае мястото си.

Огледа още три кашона. Бяха пълни с материали съответно от Корифорос, Антарес и Джуба.

Материалите му се оказаха не само прибрани и подредени, но и грубо сортирани.

Върна се при креслото и се отпусна уморено в него. Трябваше му известно време, за да осмисли случилото се.

Спорите, нахранили се с бульон, бяха оживели. В кошчето се бе заселила извънземна форма на живот, или по-точно колония от живи същества. Очевидно имаха вкус към реда и труда и притежаваха уменията да превръщат това в полезна дейност.

Нещо повече, създанията от кошчето вършеха това, което човек сам се гласеше да направи.

Бяха почистили апартамента, сортирали марките и пликовете, избрили мишките, открили марките от Поларис и липсващите пинсети.

Откъде знаеха, че той иска да направи тези неща? Дали не четяха мислите му?

Потрепери при това предположение, но така или иначе бе факт, че преди той да се завърне, те просто бяха бълбукали весело. Може би дотогава не бяха направили нищо, защото не знаеха какво. Веднага след завръщането му бяха разбрали какво се иска от тях и го бяха сторили.

На вратата се позвъни и той отиде да отвори.

Беше Тони.

– Здравсти, вуйчо! – каза. – Оставил си пижамата си у нас и ти я нося. Нагласил си я на леглото и си забравил да я прибереш.

Подаде му пакета и едва тогава забеляза промените в стаята.

– Какво се е случило, вуйчо? – извика той. – Та ти наистина си разтребил!

Пакър поклати глава.

– Случи се нещо странно, Тони.

Племенникът огледа жилището с възхищение и удивление.

– Голяма работа си свършил.

– Не я свърших аз, Тони.

– Да де, платил си на някого да я свърши, докато бе у нас.

– Не. Работата бе свършена тази сутрин. Ей това нещо там я свърши – Пакър кимна към кошчето.

– Не си с всичкия си, вуйчо – твърдо рече Тони. Откачил си.

– Може и така да е, но работата я свърши именно кошчето.

Тони отиде до кошчето, посегна с пръст и докосна жълтата материя.

– На пипане е като тесто – съобщи. Изправи се и погледна Пакър.

– Нали не си правиш майтап с мен? – попита.

– Нямам представа какво е това нещо – рече Пакър. Не знам как и защо го направи, но това е самата истина.

– Вуйчо, тук има нещо.

– Не се и съмнявам.

– Нямам това предвид. Възможно е това нещо действително да се окаже велика работа. Нали казваш, че то работи вместо теб?

– Не знам как го прави, но го прави. Има чувство за ред и върши работата, която ти е необходима. Сякаш те разбира – предвижда това, което искаш да направиш. Нищо чудно да е някакъв мозък с огромни пси способности. Онази вечер разглеждах един плик с жълти марки, и...

Пакър набързо му разказа случилото се. Тони го слушаше със замислен вид, отвреме-навреме пощипвайки брадичката си.

– Ясно, вуйчо, хванахме го. Не го знаем какво е и как работи, но нека си го представим в действие. Да си представим кофа с това нещо в една канцелария, в голяма многолюдна канцелария. То ще постигне ефикасност, каквато човек не е виждал. Ще сортира и класифицира всички документи и то така, че да включва и най-новата документация. Нито един документ няма да се изгуби. Всичко ще се намира точно там, където трябва да бъде и ще може да се открива за секунди. Щом началникът или някой друг поиска определена преписка – хоп, веднага му е на бюрото. Та подобна канцелария само с една кофа от това нещо може да се отърве от всичките си деловодители. Обществената библиотека ще функционира въобще без персонал, но най-голяма полза от тези същества ще извлече големият бизнес – промишлените и транспортни компании, застрахователните дружества. Пакър поклати объркано глава.

– Може и да си прав, Тони. Може и да се получи, но кой ще ти поварва? Кой ще ти обърне внимание? Цялата работа е много фантастична. Хората направо ще ти се присмеят.

– Ти остави това на мен. Нека бъде моя грижа. С тази страна на бизнеса ще се заема аз.

– А, значи ще го превърнем в бизнес?

– Имам приятел, който ще ми помогне – продължи Тони, който винаги имаше някакви приятели. – Човекът има офис, където бихме могли да изпробваме една кофа от това нещо.

Изведнъж придоби делови вид.

– Имаш ли някаква кофа вкъщи, вуйчо?

– В кухнята би трябвало да има. Провери там.

– И телешки бульон, нали го бе залял именно с телешки бульон?

Пакър кимна утвърдително.

– Трябва да е останала още една консерва.

Тони се почеса по главата.

– Вуйчо, нека да изпипаме нещата както трябва. Преди всичко ни трябва надежден източник на спори.

– Имам още пликове с такива марки. Може да залеем някои от тях.

– Не – възрази Тони. – Нека ги запазим като резерв. Имам чувство, че ще е най-добре да получим нови кофи с веществото като използваме това, с което вече разполагаме. Само да го запазим с още бульон...

– А ти откъде знаеш...

– Вуйчо, допускаш ли, че си успял да откриеш точното количество бульон, необходимо на спорите от онази марка, за да запълнят цялото кошче?

– Как да ти кажа...

– Виж, това вещество притежава разум. То знае какво прави. Създава си правила за поведение и ги спазва. Има чувство за ред и живее съобразно него. Даваш му кошче за боклук и то заживява в границите на това кошче. Стига до върха и спира. Е, прелива лекичко, но само колкото да закрепим кошчето за пода. И толкоз. Не прелива. Не изпълва цялата стая. Значи притежава чувство за дисциплина.

– Може и да си прав, но това все още не обяснява...

– Само за миг, вуйчо. Гледай.

Тони бръкна с ръка в кошчето и извади къс от жълтото вещество, откъснато от основното тяло.

– А сега виж какво ще стане в кошчето, вуйчо.

И двамата впериха поглед вътре. Спорите бързо се надигнаха и запълниха пространството, от което бе взето откъснатото парче вещество. Кошчето отново бе пълно догоре.

– Сега разбра ли ме? – попита Тони. – Разполага ли с достатъчно жизнено пространство, ще расте. Трябва само да го храним. И да му осигурим това пространство. Ще вземем много кофи, така че да може да нараства колкото си иска и...

– Тони, няма ли най-сетне да ме изслушаш? Каж ми какво трябва да направим, за да не залепне отново на пода? Ако го поставим другаде, то пак ще залепне, независимо дали ще е в кошче или кофа или в

какъвто и да е съд.

– Радвам се, че зададе този въпрос. Знаем какво трябва да направим. Ще го закачим във въздуха. Ще оставим кофата да виси така, че да няма допир с пода.

– Може и да си прав – каза Пакър. – Ще ида да затопля бульона.

Затоплиха бульона, намериха кофа и я закачиха на дръжката на метла, поставена между два стола.

После пуснаха парчето в нея и започнаха да го наблюдават. То не се измени.

– Прав съм – каза Тони. – Трябва му малко бульон, за да живне.

Сипаха малко бульон в кофата, но спорите започнаха да се топят пред очите им и се превърнаха в противна черна течност.

– Нещо не е наред – каза Тони разтревожен.

– Май си прав – потвърди Пакър.

– Помисли, вуйчо, трябва да си използвал някакъв друг бульон. Навярно с различни съставки. Сигурно не самият бульон, а някоя от съставките в него играе ролята на катализатор. Навярно този бульон не е същият.

Пакър се почувства неловко.

– Не си спомням, Тони.

– Длъжен си да си спомниш! – изкрещя Тони. – Напрегни паметта си, вуйчо! Трябва на всяка цена да си припомниш каква марка бульон си използвал!

Пакър размърда нещастно мустаци.

– Ами, да ти призная истината, Тони, онзи бульон не бе купен. Приготви го госпожа Фоши.

– А така, започнахме да напредваме! Коя е госпожа Фоши?

– Една любопитна стара дама от отсрещния апартамент.

– Чудесно. Ще трябва да я помолиш да ти приготви още малко бульон.

– Не мога да го направя, Тони.

– Ще ни трябва съвсем малко, вуйчо. Ще я дадем за анализ, за да разберем какво точно съдържа и работата ще е свършена.

– Тя ще ме пита за какво ми е. После ще ме разнася из целия блок, че съм просил бульон. Нищо чудно и да вземе да разправя, че се занимавам със странни неща.

– Това не можем да допуснем – разтревожи се Тони. Това си е наша тайна, вуйчо. Не бива да я споделяме с външни хора.

След това се замисли.

– Освен това, сигурно ми е сърдита – продължи Пакър. – Оня ден успя да се шмугне тук и една мишка ѝ изкара акъла. Сетне отиде при до-моуправителя да му се оплаква.

Тони щракна с пръсти.

– Сетих се! – извика той. – Разбрах какво трябва да направим. Сега ти си легии, а аз...

– Няма да си легна! – изръмжа сърдито Пакър.

– А, вуйчо, така не може. И ти си в комбината. Ще трябва да изиг-раеш своята роля.

– Тази работа никак не ми харесва – възрази Пакър. Не ми трябвават никакви роли.

– Ще си легнеш и ще гледаш колкото се може по-страдалчески – настоя Тони. – Ще се престориш, че ти е много зле. Аз пък ще се отбия до тази госпожа Фоши и ще ѝ кажа, че се чувстваш страшно неудобно пред нея заради мишката, че си работил денонощно, за да разтребиш и почистиш жилището само поради тази причина. Че така си се преумо-рил, че...

– Няма да ти позволя такова нещо! – изстена Пакър. Та тя ще на-хълта тук обляна в сълзи! Няма да допусна тази жена...

– Ти искаш ли да спечелиш някой и друг милиард долара или не? – попита сърдито Тони.

– Много-много не ме интересува – отвърна Пакър. Тази работа не ми е по сърце.

– Та ще кажа на тази жена, че си страшно зле, че сърцето ти не е на-ред и че не искаш нищо друго, освен бульон.

– Нищо подобно няма да ѝ казваш – отвърна сърдито Пакър. – Изобщо няма да я замесваш в тази история.

– Слушай, вуйчо – опита Тони с добро. – Ако не искаш да го напра-виш заради себе си, направи го заради мен, та аз съм единственият ти роднина в целия свят. За пръв път имам възможност да се заема с нещо наистина голямо. Може и да се хваля много, и да си давам вид, че съм състоятелен и преуспяващ, но в действителност...

Видя, че и така няма да постигне нищо.

– Щом не искаш да го направиш заради мен, направи го заради Ан, направи го заради децата. Няма ли да ти е жал, ако тези клетки малки създания...

– Млъкни! – отсече Пакър. – Писна ми да ти слушам глупостите! Добре, ще го направя.

Получи се по-страшно, отколкото бе очаквал. Ако бе знаел, че ще е така, никога нямаше да се включи в играта.

Купичката с бульон бе донесена лично от вдовицата Фоши. Тя се настани на леглото, придържаше главата му и галовно го успокояваше, докато го хранеше с лъжица.

Всичко това беше страшно смущаващо.

Но накрая се сдобиха с това, което им трябваше.

След като вдовицата го нахрани, купичката остана наполовина пълна с бульон и тя им я остави, като каза, че клетият човек може да има нужда от него.

Бе почти три часа следобед, времето, в което вдовицата Фоши пристигаше с бульона.

Пакър се отдаде на приятни мечти.

Някой ден щеше да спуга Тони от бой. Той бе виновникът за цялата тази история.

Всеки божи ден, от шест месеца насам, вдовицата идваше с бульона и сядаше на приказка с него, докато той се насилваше да погълне една купичка. Най-лошото бе, че трябваше да се преструва, че му е много вкусно.

Тя винаги бе в много приповдигнато настроение. Откъде го взимаше? Тоùjours gai. Също като онази смахната улична котка, за която един древен писател бе измислил някакви глупави стихове.

Бульон с чесън, помисли си той. Боже мой, кой е чувал за телешки бульон с чесън? Та това е нецивилизовано! По специална рецепта, беше се похвалила тя. И наистина, тъкмо чесънът се бе усладил на жълтите спори. Именно той бе хранителната съставка, пробудила ги за живот и размножаване.

А може би чесънът от бульона бе полезен и за него.

От дълги години не се бе чувствал така добре. Бе забелязал, че походката му е станала по-пъргава, а и по-малко се уморяваше. По-рано си подремваше през деня, а сега следобеден сън вече не му бе необходим. Работеше много повече отпреди и ако се изключеше вдовицата с нейния бульон, можеше да се смята за щастлив човек. Да, за много щастлив човек.

Щастието му нямаше да секне, стига Тони да го оставеше да се занимава с марките си. Нека с „Ефикасност ООД“ се оправя малкият хитрец, та нали той бе настоял за тази работа. В интерес на истината, се справяше добре с нея. Той бе успял да сключи договори с множество

фирми – застрахователни, агенции, брокерски къщи и какви ли още не. Не след дълго, бе обещал Тони, нямаше да остане фирма от който и да е отрасъл, която да не потърси услугите на „Ефикасност ООД“.

Позвъни се и той отиде да отвори вратата. Навярно това бе вдовичката Фоши с неизменния бульон в ръце.

Не беше тя.

– Вие ли сте господин Клайд Пакър? – попита човекът, застанал на вратата.

– Да, господине – отвърна Пакър. – Заповядайте.

– Казвам се Джон Грифин – рече човекът, след като седна. – Представявам Женева.

– Женева? Правителството?

Човекът показа служебното си удостоверение.

– Много добре – каза Пакър с известна студенина в гласа, тъй като не бе особен почитател на правителството. – С какво мога да Ви бъда полезен?

– Ако не се лъжа, вие сте старши партньор в „Ефикасност ООД“.

– Предполагам, че съм.

– Как така предполагате? Нима не сте наясно с това?

– Не съм сигурен. Имам дялово участие, но не знам дали съм старши партньор. Оставил съм Тони да се занимава с цялата тази работа.

– Вие и вашият племенник единствени собственици на фирмата ли сте?

– Да. Запазихме си я за нас. Не сме канили други хора.

– Господин Пакър, от известно време правителството прави опити да започне преговори с господин Кампър. Той нищо ли не ви е казал за това?

– Нищо – отвърна Пакър. – Посвещавам времето си на пощенските си марки и не му позволявам да ме безпокои.

– Ние се интересуваме от услугите на вашата фирма – каза Грифин. – Опитяхме се да ги купим.

– Та това е най-лесното – каза Пакър. – Плащате си и готово.

– Боя се, че не ме разбирате. Господин Кампър настоява да сключим отделен договор за всеки офис. Така би се получила ужасяващо голяма сума...

– Която си струва да заплатите – увери го Пакър. Това е добра инвестиция.

– Не е справедливо – отсече твърдо Грифин. – Съгласни сме да сключим договори за всяко отделно ведомство. Нека отбележа, че и

това само по себе си представлява доста голяма отстъпка от наша страна, като се има предвид, че правителството има право да сключи с дадена фирма един-единствен договор за услуги.

– Вижте, трябва ли да ме занимавате с това? – понечи да протестира Паркър. – Аз нямам отношение към управлението на фирмата. Оставил съм тази работа на Тони. Ще трябва да се разберете с него. Имам доверие на момчето, защото разбира от бизнес. Мен „Ефикасност“ въобще не ме интересува. Интересуват ме само марките.

– Чудесно – оживи се Грифин. – Точно по този въпрос бих искал да поговорим.

– Моля?

– Идеята е следната – започна Грифин. – Правителството ежедневно получава стотици хиляди марки в своята кореспонденция. Забравих точната цифра, но става дума за няколко тона филателен материал, който постъпва всеки ден. При това от всички планети в галактиката. Досега го пласирахме на няколко филателни фирми, но в момента сме готови да предложим целия този материал, при това на привлекателна цена.

– Чудесно – каза Пакър. – Какво обаче бих могъл да правя с няколко тона марки на ден?

– Нямам представа – заяви Грифин. – Но след като изпитвате толкова голям интерес към марките, за вас би било чудесно, ако имате възможност пръв да си подберете, каквото ви трябва от едно голямо количество първокачествен материал.

– Значи, вие бихте ми продали всичко това, ако кажа една добра дума за вас пред Тони?

Усмивката на Грифин изразяваше щастие.

– Чудесно ме разбрахте, господин Пакър.

– Не само ви разбрах. Предварително се досетих какво ще ми предложите – гордо рече Пакър.

– Моля ви, не оставайте с погрешни впечатления предупреди Грифин. – Това е делово предложение. Чисто делово предложение.

– Предполагам, че ще поискате някаква символична цена за хартиените отпадъци, от които ще ви отърва?

– Съвсем символична – потвърди Грифин.

– Много добре. Ще обмисля вашето предложение и ще ви дам отговор. Отсега не мога да ви обещаю нищо, естествено.

– Разбирам ви, господин Пакър. Не искам да ви пришпорвам.

След като Грифин си тръгна, Пакър се замисли върху предложението му. Колкото повече размишляваше по него, толкова по-

привлекателно му се виждаше то.

Можеше да наеме складово помещение и да инсталира в него „ефикасно кошче“. Щеше да е достатъчно само да изсипва пощата в склада, а със сортирането ѝ щеше да се заеме кошчето.

Не бе съвсем сигурен дали на едно кошче щеше да му стигне времето, за да подреди материалите по повече от един признак. Ако не смогнеше, щеше да постави второ и двете щяха да се справят със сортиране по каквото и да е критерий. След като кошчетата подберяха ценните материали, щеше да продаде останалата част на цени, с които да изхвърли всички жалки филателни търговци от пазара.

Потри със задоволство ръце, когато си помисли как ще почерни живота на всички тези мошеници. Бяха същински кождери, заслужаващи и най-тежкото наказание.

Замисли се върху още нещо. Грифин всъщност му бе предложил подкуп, всъщност от правителството друго не можеше и да се очаква. Цялата администрация бе пълна с рушветчии, мошеници, които взимаха десетпроцентови комисионни от всяка сделка с държавно участие, лобисти, представящи специални групи по интереси и всякаква друга подобна пасмина. Предложената му сделка с марките нямаше да впечатли никого. Освен филателните търговци, на които не оставаше нищо друго освен да седят и вият от яд.

Имаше ли право да се меси в работата на Тони? Можеше да му предложи това, не ще и дума, и Тони щеше да се съгласи. Имаше ли все пак моралното право да поиска това от него?

Разтревожи се от този въпрос и така и не успя да се доближи до отговора му до момента, когато на вратата се позвъни.

Бе вдовицата Фоши и не носеше нищо. Този ден нямаше да има бульон.

– Добър ден – каза ѝ. – Днес малко закъсняхте.

– Тъкмо се бях запътила към вас, когато видях, че приемате посетител. Вече си е тръгнал, нали?

– И то доста отдавна – потвърди Пакър.

Тя влезе в апартамента и той затвори вратата. Прекосиха стаята.

– Господин Пакър – каза вдовицата, – моля да ме извините, но днес не нося бульон. А и да ви кажа правата, омръзна ми да я готвя.

– В такъв случай черпенето ще бъде от мен – каза той много галантно.

Отвори чекмеджето на писалището и извади оттам чисто новата кутийка с листа от ПугАлНащ, която бе получил предния ден.

С почиттелно движение повдигна капака и ѝ поднесе кутията. Вдовицата леко се отдръпна.

– Заповядайте – настоя той. – Вземете си мъничко. Не го поглъщайте, само го по дъвчете.

Тя предпазливо посегна към кутията.

– Това е много – предупреди я. – Трябва ви само една малка щипка. Не е необходимо да е в голямо количество, а и не се намира лесно.

Тя взе няколко листенца и ги сложи в устата си.

Той я наблюдаваше усмихнат. На лицето ѝ бе изписано опасението да не би да са ѝ дали отрова. След малко се убеди, че в листенцата няма нищо смъртоносно, и се отпусна в креслото.

– Струва ми се, че досега не съм опитвала подобно нещо – каза тя.

– Не сте. Освен мен вие навярно сте единственото човешко същество, което го е опитвало. Изпраща ми го един приятел, който живее на една от отдалечените звезди. Казва се ПугАлНаш и ми го изпраща редовно. Винаги придружено от писъмце.

Бръкна в чекмеджето и откри последната бележка.

– Слушайте – каза и започна да чете на глас.

„Драг приятил. Голяма радост последно пушене испратено от теб. Моля испрати още от сачото. Не знаш че сам пророк и мисля теб. Голямо щасте помогнеш на приятил. Чака те добро. Може би гулеми пичалби.

Твой обичаш та приятил,
ПугАлНаш“.

След като приключи четенето той хвърли писмото върху писалището.

– Какво според вас иска да ми каже? – попита. – Имам предвид най-вече твърдението, че умее да пророкува и мисли за мен.

– Навярно това е на добро – рече вдовицата. – Казва, че ви очакват големи печалби.

– Изразява се като стара циганка. Да ви призная, разтревожи ме.

– Защо пък трябва да се тревожите от такова нещо?

– Защото не искам да знам какво ме очаква. И ме е страх, че някой ден той ще вземе да ми го каже. Ако човек е в състояние да предсказва бъдещето ще може да узнае кога и как ще умре и...

– Господин Пакър, не смятам, че ви е дошло време за умиране. Кълна ви се, че с всеки изминат ден изглеждате по-млад.

– Трябва наистина да призная, че от години не съм се чувствал така добре – потвърди с удовлетворение Пакър.

– Това може би се дължи на листата, които ви изпраща.

– Едва ли. По-скоро на вашия бульон.

Прекараха заедно един приятен следобед. Много приятен, наистина. По-приятен, отколкото Пакър можеше да си представи.

След като тя си тръгна, той си зададе още един въпрос, който малко го уплаши.

Как така се случи, че се реши да ѝ предложи от листата?

Прибра кутията в чекмеджето и взе отново писъмцето. Изглади го с ръка и повторно го прочете.

Правописът го накара да се усмихне, но не за дълго. Колкото и да бе ужасно, Пуг се бе оказал на по-голяма висота от него. Така или иначе, бе успял да научи един земен език, докато Пакър напълно се провали в усилията си да разбере езика на Пуг.

„Сам пророк и мисля теб“.

Това е нелепо, каза си. Това е някаква шега или нещо, което Пуг възприема като шега.

Остави писъмцето и започна нервно да се разхожда из апартамента, разтревожен от няколко неща.

Как трябваше да реагира на предложението на Грифин?

Защо бе предложил листа на вдовицата Фоши?

Какво искаше да му каже Пуг?

Отиде до библиотеката и започна да шари с пръст по рафта с томове на Галактическа енциклопедия. Откри търсения том, взе го и отиде при писалището.

Започна да го прелиства, докато попадна на Унук ал Хай. Доколкото си спомняше, Пуг живееше на десетата планета X от тази звездна система.

Смръщи вежди, докато се опитваше да схване смисъла на лаконичните и понякога неясни определения, изпълнени с фантастични съкращения. Бе досадно, наистина, но все пак се разбираше за какво става дума. Галактиката бе препълнена с информация, която едва ли щеше да успее да се побере в книги, ако авторите на енциклопедията искаха да обяснят всичко ясно и подробно.

„X – млк. извети.; необит. чов. същ. (Т-67); трг. чрез посрдрп. (Т-102); лчб. билк.; прип. ясновд.; труд. език...“

Я да видим.

„Прип. ясновд.“

Огново прочете справката, като я преведе на разбираем език.

„X – малко известна; необитаема за човешки същества (виж таблица 67); търговия чрез посредници (виж таблица 102); лечебни билки; приписва се способност за ясновидство; труден език...“

В последното бе напълно убеден. Бе се научил да ползва редица извънземни езици, но от езика на Пуг не успя да разбере нищо.

„Прип. ясновд.“

Можеше да означава, че на жителите на планетата се приписва дар за ясновидство, а можеше да означава и друго.

Затвори книгата и я върна на мястото ѝ.

Значи, следиш какво предстои да ми се случи?

И защо? С каква цел?

ПугАлНаш, някой ден ще ти извия пилешката шия, задето си пяхаш нос, където не трябва.

Разбира се, никога нямаше да направи това. ПугАлНаш бе твърде далеч. Шията му може би не бе тънка като на пиле. Всъщност, нямаше никакви причини да смята, че Пуг въобще притежава шия.

Когато дойде време да си ляга, навлече яркочервената си пижама с жълти папагали, седна на леглото и размърда пръстите на краката си.

Уморителен ден, не ще и дума.

Предстоеше му да обсъди с Тони правителственото предложение относно марките. Може би си заслужаваше да бъде настойчив, дори и това да се отрази отрицателно върху печалбите на компанията. Тони може би щеше да се опита да го разубеди. В последно време племенникът му бе твърде зает, за да се впуска в мошеничества. Пакър възприемаше това като чудо, тъй като добре знаеше, че Тони се радва два пъти повече на нечестно спечеления долар, отколкото на този, заработен почтено.

Спомни си как бе споделил с Грифин, че има доверие в Тони. Не го излъга. Не само имаше доверие в Тони, но и малко се гордееше с него. Тони бе безпринципен мошеник и никои не можеше да отрече това. Пакър се усмихна. И аз бях същият, когато бях на годините на Тони и все още се занимавах с бизнес, каза си той.

Спомни си за тройната сделка, която направи с фалшиви мебели „Чипъндейл“, с картини от Антарес и със стоки-менте от системата Пакрат. Мили Боже, рече си с умиление, и на тримата им одрах кожата само с един удар.

Телефонът извънтя. Пакър се измъкна от леглото и зашляпа по пода с босите си крака.

Телефонът продължаваше да звъни настойчиво.

– Идвам, де! – рече сърдито Пакър. – Идвам! Стигна до писалището и взе слушалката.

– Обажда се Пикеринг – рече един глас.

– Пикеринг? А, да, радвам се да ви чуя.

– Аз съм човекът, който ви потърси във връзка с марките от Поларис.

– Да, да. Спомням си.

– Дали успяхте да намерите този плик?

– Да, открих го. Съжалявам, но ивицата се оказа само от четири марки. Боя се, че ви бях подвел, че е от пет. Паметта взе нещо да ми изневерява. Човек като остарее...

– Господин Пакър, ще ми продадете ли този плик?

– Да ви го продам ли? Да, разбира се, нали ви бях обещал. Знаете, че съм човек, който държи на думата си. Макар че, искрено казано, сега съжалявам за това.

– Значи, бива си го, така ли?

– Господин Пикеринг, като имате пред вид, че е единственият съществуващ такъв плик...

– Може ли да дойда да го видя?

– Когато пожелаете. В който час ви е удобен.

– Ще го запазите за мен, нали?

– Разбира се – потвърди Пакър. – Пък и освен вас никой друг не знае, че го притежавам.

– А цената?

– Ами, бях ви казал половин милион, но тогава говорехме за ивица от пет марки. След като се оказа само от четири, съм готов да я намалая. С мен е лесно да се спогодите, господин Пикеринг, аз съм разбран човек.

– Виждам – съгласи се Пикеринг с известна горчивина в гласа.

Пожелала си взаимно лека нощ, след което Пакър се намести в креслото, постави босите си крака върху писалището, размърда пръстите си и започна да ги наблюдава, сякаш ги виждаше за пръв път.

Щеше да продаде на Пикеринг плика с четирите марки за двеста хиляди. Едва след това щеше да разпространи слуха, че е открил плик с пет марки. Щом научеше за това, Пикеринг щеше да му дойде на крака с пяна на уста. Щеше да е ужасен от мисълта, че някой може да закупи ивицата от пет марки, докато неговата е само от четири. Колекционер от породата на Пикеринг не можеше да понесе подобно унижение.

Пакър весело примлясна.

– Ще клъвне – рече си.

Сигурно щеше да успее да смъкне от Пикеринг половин милион за ивицата от пет марки. Разбира се, първо щеше да поиска по-висока цена, за да се получи пазарлък.

Хвърли поглед върху будилника над писалището и видя, че минава десет часът. Отдавна бе пропуснал обичайния си час за лягане.

Размърда отново пръстите на краката си и пак се вгледа в тях. Странна работа, рече си, никак не му се спеше. Не му се лягаше. Бе се съблякъл просто по навик.

Девет часът вечерта не е час за лягане, помисли си той. Спомни си за времената, когато си беше лягал късно след полунощ. А имаше и немалко нощи, припомни си с удоволствие, когато въобще не си беше лягал.

В онези дни човек лесно можеше да си запълва времето. Имаше приятни хора за общуване, вкусна храна и вкусни напитки, които човек търсеше с наслаждение. Днес вече не произвеждаха свестни напитки. Нямахме и добри готвачи. Нямахме и развлечения, достойни да се нарекат такива. Вече нямаше и приятели. Или бяха умрели, или се бяха запилили по света.

Нищо не е вечно, помисли си.

Продължи да мърда пръстите на краката си и да гледа часовника. Започна да изпитва лека и необяснима възбуда.

Тишината в стаята се нарушаваше само от два звука – тиктакането на часовника и тихото шумолене, раздаващо се откъм кошчето със спорите.

Леко се наведе, за да зърне кошчето. Беше на мястото си, изпълнено с внезапно оживяла фантазия.

Някой ден някой щеше да открие откъде бяха дошли спорите, от коя далечна планета от самия ръб на изтъняващата галактика се бяха появили. А може би щеше да бъде в състояние да направи това още сега, стига да предоставеше информацията си на някоя компетентна институция, която на нейна основа да открие произхода на жълтите марки. Въпросните сведения и пликове обаче представляваха търговска тайна и бяха твърде ценни, за да бъдат показани на някого. В момента те бяха надеждно укрити в трезорите на една банка.

Реши, че надарените с разум спори бяха съвършеното средство за пренасяне на поща. Просто ги залепах на писмо или колет, обясняваш им по един или друг начин къде точно трябва да пристигнат и те ги отнасят там. След като свършат тази работа, спорите замират и се

събуждат отново в деня, когато някой или нещо им напомни, че трябва да се заемат с работа.

Днес работеха на Земята и може би щеше да настъпи ден, когато да станат домакини на цялата планета. Щяха да внасят ред в канцелариите и във всички къщи. Да поддържат така чистотата на улиците, че по тях да няма абсолютно никакъв боклук. Да възвестят навсякъде настъпването на ера на ред и чистота, непознати дотогава на нито една раса.

Отново си размърда пръстите и пак погледна будилника. Нямахше още десет и половина и наистина бе рано. А защо пък да не се облече отново и да се поразходи на лунна светлина? През прозореца ясно се виждаше голямата луна.

Стар глупак, рече си, докато си засукваше мустаците.

Въпреки това си смъкна краката от бюрото и тръгна към спалнята. Промърмори нещо под носа си, докато обмисляше как точно да одере стиснатата колекционерска душица на Пикеринг.

Бе застанал пред огледалото и оправяше възела на вратовръзката си, когато на вратата се позвъни.

Това ще да е Пикеринг, рече си, старият глупак е нетърпелив. Посред нощите е решил да върши работа, която спокойно може да се отложи за сутринта.

Не беше Пикеринг.

Според визитната картичка на посетителя той бе У. Фредерик Хазлит, президент на корпорацията „Снабдители Хазлит“.

– Кажете какво има, господин Хазлит.

– Бих искал да поговорим – рече Хазлит, озъртайки се боязливо. – Сигурен ли сте, че сме сами?

– Напълно сигурен.

– Въпросът е доста деликатен – каза Хазлит – и доста обезпокоителен. Предпочетох да разговарям с вас, а не с господин Антъни Кампър, защото имате репутацията на човек с доказана делова дискретност. Вярвам, че вие ще можете да разберете същността на проблема, докато господин Кампър...

– Кажете какво има – прекъсна го сърдечно Пакър. Имаше чувството, че ще чуе нещо забавно. Човекът очевидно изпитваше неописуем страх.

Хазлит се наведе към него и гласът му се снижи до шепот.

– Господин Пакър – рече с изпълнен с ужас глас, започвам да се превръщам в честен човек!

– Лошо, лошо – рече Пакър съчувствено.

– Наистина е лошо. Човек в моето положение, а и въобще всеки бизнесмен, господин Пакър, просто не може да си позволи да бъде честен. Ще ви кажа съвсем между нас, че миналата седмица пропуснах най-великата сделка в живота си просто поради това, че започнах да ставам честен.

– Може би, ако проявите постоянство и воля, все нещо мошеническо ще остане у вас – изказа предположение Пакър.

Хазлит тъжно поклати глава.

– Не се получава, господине. Как ли не се опитвах, само аз си знам какви усилия ми струва, и нищо не се получава! Улавям се, че колкото и да се старая, говоря само истината. И то за всичко. Установих, че не съм в състояние да измамя никого, даже и някой клиент. Завчера дори се усетих, че започнах да планирам по-малки печалби, за да не ощявам хората...

– Та това наистина е ужасно! – не се съдържа Пакър.

– Така е и всичко това стана по ваша вина – проплака Хазлит.

– Моя вина ли? – започна да протестира Пакър. – Давам ви дума, господин Хазлит, че изобщо не разбирам как можете да казвате такова нещо. Нямам абсолютно нищо общо с тази работа.

– Виновни са вашите устройства за ефективност – изкрещя Хазлит.

– Те са причината!

– Устройствата за ефективност нямат нищо общо с това – възрази сърдито Пакър. – Те не могат да...

Спря по средата на изречението.

Можеха, можеха.

Та нали се чувстваше прекрасно, нещо, което не му се бе случвало от години насам? Та нали вече не се нуждаеше от следобеден сън? Та нали точно сега се бе облякъл, за да се разхожда посред нощ?

– Откога започна това нещо? – попита с глас, в който вече също се бе прокраднал ужас.

– Поне от месец – отвърна Хазлит. – Почакайте, струва ми се, че за пръв път го забелязах преди около шест седмици.

– Защо тогава просто не изхвърлихте устройството?

– Изхвърлих го! – почти изкрещя Хазлит. – Нищо обаче не се получи.

– Не ви разбирам. Щом сте го изхвърлили, би трябвало да престане да ви въздейства.

– И аз така си помислих, но грешах. Жълтото тесто е още там. Попадна в цепнатините на пода и после се разнесе из въздуха. Окаже ли се

веднъж вътре, не можеш да се отървеш от него!

Пакър съчувствено промърмори нещо.

– Може би бихте могли да се преместите другаде.

– Имате ли представа колко ми би струвало това, Пакър? А и доколкото успях да установя, от това не би имало никаква полза. То е вътре в мен. – Хазлит се удари с юмрук по гърдите. – Ето, чувствам го тук! Влязло е в мен! Започнало е да ме превръща в честен, добър човек! Внася ред в душата ми, досущ както в офиса ми! Започнах да се стремя към ред, за да бъда полезен на другите! Аз пък не искам да бъда добър човек, Пакър! Искам да спечеля много пари!

– Е, имате поне една утеха. Това, което се случва с вас, се случва и на конкурентите ви – каза Пакър.

– Дори и да е така, никак няма да е забавно – възрази Хазлит. – За какво според вас човек се заема с бизнес? За да служи на гражданите? За да го уважават в бизнессредите? Само за да печели пари? Не е така, господине. Човек става бизнесмен, за да изпита удоволствие от одирането на кожата на някой конкурент, за да изпита вълнение, когато рискува да изгуби и ризата си, за да...

– Амин! – рече на висок глас Пакър.

Хазлит го погледна удивено.

– И вие ли...

– Ни най-малко – отвърна гордо Пакър. – Аз и сега съм същият разбойник, какъвто си бях.

Хазлит се отпусна в креслото. В гласа му се промъкна студенина.

– В един момент бях решил да ви разоблича, да предупредя света, но после си дадох сметка...

– Разбира се, че не можете да направите нищо – изръмжа Пакър. – Едва ли ще ви е приятно да ви се присмиват. Не сте от хората, които биха търпели и за миг мисълта, че някой може да им се присмее.

– Кажете каква игра играеш, Пакър.

– Игра?

– Ти докара тази стока. Ти сигурно си знаел предварително какво ще ни натресе на главите. И в същото време казваш, че на теб нищо ти няма. Да не би да си решил да лапнеш цялата планета?

– Не бях мислил за това – отвърна Пакър. – Идеята обаче си я бива.

След това се изправи.

– Малко съм стар за тази работа, но все пак ми е останала още някоя и друга годинка живот. Пък и съм в чудесна форма. От години не съм се...

– Вие щяхте да излизате – каза Хазлит, като се изправи. – Няма да Ви отнемам повече време.

– Благодаря ви, господине – каза Пакър. – Видях, че има пълнолуние, и реших да се поразходя. Няма ли да ми направите компания?

– Пакър, имам по-важни занимания от разходките на лунна светлина.

– Не се и съмнявам – каза Пакър и направи лек поклон. – Има си хас един честен и порядъчен бизнесмен като вас да няма по-важни занимания.

На излизане Хазлит трясна вратата.

Пакър се върна в спалнята и отново се зае с вратовръзката.

Хазлит – честен човек? Колко ли други хора щяха да станат честни тази нощ? А след година, колко ли честни хора щяха да се появят на Земята след година? Колко ли време щеше да измине до момента, когато цялата планета бъде обитавана от честни хора? С тези спори, способни да се укриват в цепнатините, да се разнасят из въздуха и да се придвижват по реките, може би това щеше да стане скоро.

Ами правителството? Същото това правителство, което бе дошло да проси спори – да моли да стане честно? Е, справедливостта изискваше да се признае, че правителството навярно все още не бе в течение на случилото се.

Ей, това си го биваше, каза Пакър. Честно правителство! Така им се пада на тези гадове! Много му се прищя да си представи физиономиите им.

Престана да се занимава с вратовръзката, седна на ръба на леглото и няколко минути беззвучно се смя.

Накрая избърса сълзите от очите си и дооправи възела.

Реши още на следващия ден съвсем рано да се свърже с Грифин и да склучи сделката с марките. Щеше да покаже алчност, дълго да се пазари и накрая да плати малко повече от цената за едно дългосрочно споразумение. Едно наистина честно правителство нямаше да обяви подобна сделка за нищожна, дори и след като при новопридобитата си честност осъзнаеше неизгодния ѝ характер. За щастие, един от стълбовете на честността бе придържането към постигнатите договорености даже и при неизгодна сделка, независимо от начина на нейното сключване.

Облече самото си и отиде в хола. Спря при писалището и отвори чекмеджето. Присегна се и повдигна капака на кутийката с листа. Взе си една щипка и понечи да я постави в устата си. Именно тогава съобрази какво се е случило. Всички елементи от мозайката се подредиха и му

стана ясно защо бе единственият истински нечестен човек, останал на Земята.

„Сам пророк и мисля теб.“

Постави един лист в устата си и почувства облекчение.

Противоотрова, помисли си той, и знаеше, че е прав.

Но откъде бе могъл Пуг да узнае това, по-точно, как бе успял да предвиди, че преплитането на редица събития неизбежно ще доведе именно до това?

„Прип. ясновд.“?

Затвори кутийката, затвори и чекмеджето и се запъти към вратата.

Аз съм единственият нечестен човек на света, помисли си. Имунизиран съм против фактора „честност“, заложен в жълтите спори, благодарение на това, че от дълго време ползвам листата.

Преди малко бе заложил капан, в който да улови Пикеринг. Утре щеше да изнудва правителството и не се знаеше къде ще му излезе краят. Хазлит го бе укорил, че иска да завладее цялата планета и идеята съвсем не му се видя лоша. Стига да му останеше време да я осъществи.

Засмя се при мисълта как всички честни идиоти ще се наредят невинно на опашка пред него, безсилни да му сторят каквото и да е поради своята честност. Всичките щяха да станат жертви на единствения нечестен човек в целия свят. Вълкът сред овцете!

Изпъна се и внимателно си сложи белите ръкавици. Взе бастуна си. След това се потупа с юмрук в гърдите само веднъж – и излезе на стълбището. Не си направи труда да заключва вратата.

Долу на партера видя вдовицата Фоши. Тя тъкмо се прощаваше весело със свои приятели, докарала я у дома.

Пакър любезно свали шапката си в прилив на старомодна галантност, която мислеше, че е забравил.

Тя се престори на изненадана.

– Господин Пакър, накъде сте тръгнали? Какво ще правите навън в това време, когато всички порядъчни хора са си легнали?

– Минерва – рече й сериозно, – тъкмо мислех да се поразходя. Не бихте ли ми направили компания?

Тя се поколеба за миг, точно толкова време, колкото да си даде вид, че се колебае дали да се отзове на поканата му.

Пакър се усмихна под мустак.

– Освен това, аз не съм порядъчен човек – добави. След това галантно ѝ предложи ръката си.

КРАЙ

© 1958 Клифърд Саймък
© 1999 Венелин Мечков, превод от английски

Clifford Simak
Leg. Forst., 1958

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2008

Публикация:

„Мириам Паблицинг“ ООД, 1999
Худ оформление на корицата: „Абагар Дизайн“, 1999

Clifford D. Simak. So Bright the Vision
The Golden Bugs, 1960 by Mercury Press Inc.
Leg Furst, 1958 for Infinity Science Fiction
So Bright The Vision, 1956 for Fantastic Universe
Galacic Chest, 1956 for Original Science Fiction

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5249>]